

Camí de la Vida amb Jesús

La Rosa Bresme va fer el testimoni al recés de l'ACO del passat 8 de febrer. El 1973 es va incorporar a un grup de la zona Besòs, Poble nou VII. Ha sigut responsable de grup, de zona i continua al mateix grup. Està casada amb el Xavier Pegenaute i tenen tres fills: l'Eva, el Xavi i el Joan. També té dues netes, la Júlia i la Martina. Ha estat administrativa i l'últim treball a una residència d'avis del Poble Nou, l'Associació Pere Relats, durant 22 anys. En aquests moments està jubilada.

La meva trajectòria és simple i senzilla. Recordant la infantesa, us haig de dir que a casa dels pares no tinc memòria de res que m'iniciés a conèixer Jesús, fins els 6 anys que, per problemes de salut (no tenia gana i no hi havia manera que mengés, un suplici per mi i pels pares), el metge ens va recomanar un canvi d'aires per veure si reaccionava.

Els pares em van portar a Filiel, a casa d'uns tiets, al poble on va néixer el meu pare. Poble petit a la muntanya amb un hivern fred i una primavera esclatant, l'estiu magnífic. Un poble sense llum, encara no havia arribat, on es vivia com bonament es podia i amb el que cada família tenia: gallines, xais, cabrits, porcs i vaques. En el nostre cas quan es podia amb algun cavall, en definitiva economia de subsistència (com a l'edat mitjana). Allà vaig descobrir un nou món completament desconegut per mi i al mateix temps bonic i tendre.

Els tiets i la mare de la meva tia em van descobrir una religió molt bàsica, em van fer participar en el coneixement de la vida de Jesús, anant a missa, pregant, fent el Rosari cada dia i a vegades ens ajuntàvem amb algun veí que venia a casa nostra o bé a l'inrevés, anant nosaltres a casa

d'ells i pregàvem tots plegats vora la llar de foc. Em sentia bé i vaig passar tot un any prenent consciència de moltes coses de la vida, senzilles i pròpies d'un petit poble.

Quan vaig tornar a Barcelona els pares em van començar a deixar anar amb una amigueta a veure pel·lícules d'"el Gordo y el Flaco", que ens passaven a la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de la Barceloneta, barri on vaig néixer, però no tenia més coneixement ni cap referència del que era viure la Fe.

Als 8 anys vam anar a viure al Poblenu, els pares i els tiets

del poble van agafar un bar. Allà evidentment em van portar a l'escola i, ves per on, de tant en tant passava un capellà a fer-nos una visita (era en Pere Relats) i ens explicava coses de Jesús. És clar que amb 8 anys si volia fer la Primera Comunió, hi havia d'anar a fer catequesi. En aquest moment va començar la meva coneixença de Jesús una mica més a fons, però sobretot estudiar el catecisme de "cabo a rabo" fins a fer la comunió.

Sempre m'he sentit connectada amb Déu Pare-Mare.

Us haig de dir que des del temps de la meua vivència al poble, fins el moment d'avui, sempre m'he sentit connectada amb Déu Pare-Mare, això no vol dir que no hagi tingut dubtes, encara que al final penses que es qüestió de Fe i jo vull creure, sempre demanant ajuda al Senyor, dient el Pare nostre i l'Ave Maria quan me'n recordava.

L'ACO ha estat un reforç i un ensenyament essencial a les nostres vides.

Un dia en Pere ens va proposar anar de colònies (només per nenes), jo tindria uns 12 anys, es podia apuntar el que volgués, els hi vaig dir als pares i m'hi van apuntar, acompanyada per una cosina francesa que aquell any havia vingut a passar uns dies amb nosaltres. Així durant uns dies i amb gent de tota confiança estàvem "col·locades" les dues, vam gaudir d'unes colònies on ens ho vam passar molt bé. Teníem la missa (si no recordo malament) diària, participàvem en la celebració, preparàvem l'altar i vaig començar a descobrir més personalment la meua relació amb el Pare del cel, doncs era una assistència a la celebració completament lliure, si volies anaves i si no, doncs no, i sobretot que tenia relació amb el que estaves fent i s'entenia.

A partir d'aquell moment, anava a missa cada diumenge per la meua voluntat, ningú m'obligava. Tenia un grupet d'amigues, anàvem sortint els diumenges a fer un passeig per la Rambla del Poblenou i moltes vegades m'enduaia el germà i el cosí, perquè si no, no sortien del bar i de pas els cuidava. Va arribar un dia en que em van presentar un xicot, el Xavier Pegenau, ai carai !!! Ens vam enamorar. El Xavier era un xicot que

tenia relació amb gent de la parròquia i per aquest fet vaig entrar a tenir relació i amistat amb molta més gent del barri. Un dia en Pere em va preguntar si estaria interessada en entrar a un grup d'estudi de l'Evangelí de noies que s'estava formant. Vaig dir que sí, i vaig fer un pas més i gran en la implicació d'una relació més profunda amb el Pare-Mare del cel.

La manera de fer i furgar en l'interior de cadascuna de nosaltres era un descobriment existencial amb l'eina dels Estudis d'Evangelí.

El Xavier i jo juntament amb els nostres amics vam anar fent camí. Eren temps de lluita més o menys soterrada i reivindicativa, el moment polític així ens ho reclamava: el cine-fòrum, entre altres accions, van ser el caldo de cultiu del naixement de l'AVV del Poblenou.

Va arribar un dia que ens vam casar. Poc temps després ja estava esperant la nostra primera filla i en Pere ens va proposar formar part juntament amb alguns dels nostres amics d'un grup de RdV, el grup era de l'ACO, vam acceptar i així vam començar el nostre camí al moviment.

No cal explicar en aquest moment el que és l'ACO, doncs ho coneixem tots els

Només que tinguéssim una miqueta d'amor de debò, tants problemes que hi ha no arribarien a existir.

que estem aquí, ha estat un reforç i un ensenyament essencial a les nostres vides, hem après amb l'ajuda de tots i sobretot en la comunió del Senyor, a tirar endavant les nostres vides de la millor manera possible, amb les seves patinades i els seus encerts i així esperem fer-lo fins que puguem.

Dono gràcies a Déu perquè els pares, sense incidir d'una forma explícita però sí pràctica, em van donar exemple de generositat amb el tracte a les persones que venien al bar (clients), algunes d'elles molt humils, vivien en barraques a la vora de la platja, amb els pescadors, o veïns que en el dia de Nadal, únic dia que es tancava el bar, venien al migdia amb un recipient per veure si el pare els podia fer uns cafès, alguna persona sense sostre venia a escalfar-se a l'hivern. Els pares van portar els seus 6 germans del poble a Barcelona, tots van passar per casa nostra a l'arribar a la ciutat, fins que trobaven treball i lloc per viure, alguns fins el moment de casar-se, inclòs algun veí va ser acollit a casa nostra.

El Parenostre és la meva oració preferida, en casos límit és com un taula de salvació.

Perquè he conegut en general persones bones, de bon cor, la M a r i a Muro (la

meva sogra), una excel·lent persona, creient i amb una forma de fer molt similar a la de l'ACO. En aquest anar fent m'he trobat persones que potser no totes eren creients però que eren i són excel·lents persones de sentiments i forma de fer.

També agraeixo els consiliaris tant de la parròquia del Poblenou com els de l'ACO que ens han ajudat a reflexionar en la Fe i el seu exemple.

El nucli de la meva família, el Xavier i els nostres fills, em donen un "arropament" del que estic molt agraïda al Senyor.

A nivell personal, de tant en tant tinc una xerrada amb el Pare, en qualssevol lloc, sobre tot en el menjador de casa nostra. Li demano per tota la humanitat, que ens posi la

llavor de l'amor als nostres cors. Està clar que només que tinguéssim una miqueta d'amor de debò, tants i tants problemes que hi ha en el món no arribarien a existir. Prego pels meus fills, parelles i netes, que sàpiguen trobar el seu camí a la vida com a persones amb tota la seva dimensió.

Prego pels que ja no hi són amb nosaltres amb la confiança que estiguin amb el Pare-Mare del cel.

Prego perquè ens ajudi a acceptar els contratemps de tota mena que patim, doncs Ell va donar la seva vida per Amor a nosaltres, i ho va acceptar lliurament.

Altres vegades reso el Parenostre, la meva oració preferida, en casos límit és per mi com un taula de salvació.

També li ofereixo la meva vida, l'alegria i la tristor, el dolent i el bo.

I que així sigui.